

Sygn. akt VII U 559/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 października 2017 r. w Warszawie

sprawy K. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania K. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 lutego 2016 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

K. B. (1) w dniu 23 marca 2016 r. złożyła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 26 lutego 2016 r., znak: (...). Odwołująca uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że wypadek w pracy zaistniały w 1970 r. spowodował niedowład prawej ręki skutkujący pozbawieniem możliwości ukończenia edukacji, zdobycia odpowiedniego zawodu i znalezienia pracy zarobkowej (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 kwietnia 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS uznała, że odwołująca jest trwale całkowicie niezdolna do pracy, jednakże nie pozostaje ona w związku z wypadkiem przy pracy. Wobec powyższego Oddział odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k. 3 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 14 kwietnia 2016 r. dopuścił dowód z opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy specjalistów ortopedy, neurologa

i medycyny pracy celem ustalenia, czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej w związku

z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 12 lutego 1970 r.

ze wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej, to na czym ona polegała (k. 6 a. s.).

Następnie na skutek braku możliwości wykonania badania przez biegłych sądowych w Ł., Sąd w postanowieniu z dnia 30 września 2016 r. dopuścił dowód również z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów onkologa i chirurga naczyniowego (k. 42 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca ma przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na stałe (okoliczność bezsporna).

W dniu 8 lipca 2015 r. K. B. (1) wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z wnioskiem o zmianę grupy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy tj. o ustalenie całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy(I tom a. r.).

Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 sierpnia 2015 r. odwołująca została uznana za trwale częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (I tom a. r.).

Odwołująca w dniu 13 sierpnia 2015 r. złożyła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 sierpnia 2015 r. (k. 5 I tom dok. lek.).

Następnie na skutek sprzeciwu zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 lutego 2016 r. odwołującą została uznana za trwale całkowicie niezdolną do pracy, która nie pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy. Dodatkowo wskazano, że nie można ustalić daty powstania całkowitej niezdolności do pracy (tom I a. r.).

W oparciu o własne ustalenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. po rozpoznaniu wniosku odwołującej, odmówił prawa do zmiany stopnia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W ocenie organu rentowego stwierdzona trwała całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, co nie wyczerpuje przesłanek zawartych w art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec powyższego Oddział odmówił prawa do zmiany stopnia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (tom I a. r.).

Na podstawie opinii biegłych sądowych Sąd ustalił, że u odwołującej:

- w zakresie neurologicznym rozpoznano śladowo zaznaczone objawy korzeniowe szyjne, rozsiane objawy miażdżycy naczyń mózgowych oraz kończyn dolnych, blizny na prawej dłoni po wypadku lub operacji z osłabieniem siły mięśniowej dłoni prawej, niewielkie ograniczenie wyprostu palca drugiego i trzeciego oraz słabo dodatnie objawy korzeniowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa, bez zmian ogniskowych. Obecnie ubezpieczona ma rozsiane zmiany miażdżycowe i naczyń mózgowych oraz kończyn dolnych, co powoduje, że jest trwale, całkowicie niezdolna do pracy z przyczyn ogólnych (k. 35 a. s.);

- w zakresie ortopedycznym rozpoznano stan po urazie prawej ręki z utrwaloną dysfunkcją, okresowe dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych bez objawów rozciągowych i niedowładów oraz miażdżycę tętnic kończyn dolnych. Ubezpieczona została uznana za osobę trwale częściowo niezdolną do pracę. Po zbadaniu odwołującej i po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną z powodu pourazowej dysfunkcji prawej ręki nie stwierdzono całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Prawa ręka ubezpieczonej nie jest całkowicie bezużyteczna, co w konsekwencji powoduje, że może się posługiwać nią przy wielu czynnościach (k. 56 a. s.);

- w zakresie chirurgii naczyniowej stan po wypadku w pracy zaistniałym w dniu 12 lutego 1970 r. z dobrym ukrwieniem prawej ręki oraz zwięzające stwardnienie tętnic kd leczone endowaskularnie. Po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zawartą w aktach sprawy i bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej przyjęto,

że w zakresie chirurgii naczyniowej aktualny stan prawej ręki nie narusza sprawności jej organizmu w stopniu dającym podstawę do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy (k. 65-66 a. s.);

- w zakresie onkologicznym nie stwierdzono żadnych odchyśleń, a zgłaszane dolegliwości nie są efektem czynnego procesu nowotworowego, lecz obecnością innych schorzeń. Odwołująca w opisywanym zakresie nie ma przeciwwskazań w celu podjęcia zatrudnienia (k. 77 a. s.);

- w zakresie medycyny pracy dysfunkcje narządu ruchu w postaci zmian dyskopatyczno-zwyrodnieniowych kręgosłupa i w układzie naczyniowym, miażdżycę zarostową naczyń kończyn dolnych oraz dysfunkcję ręki prawej po urazie wywołanym wypadkiem przy pracy zaistniałym w 1970 r. Naruszenie sprawności organizmu ubezpieczonej ma charakter trwały tak, jak i dysfunkcja prawej ręki. Jednakże stopień naruszenia sprawności narządu ruchu wywołany wypadkiem przy pracy nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy, gdyż ręka nie jest całkowicie bezużyteczna. Z dużym prawdopodobieństwem stwierdzono, że całkowita niezdolność do pracy odwołującej z ogólnego stanu zdrowia istnieje od 2015 r., gdyż doszło wtedy do krytycznego niedokrwienia kończyn dolnych wymagających leczenia operacyjnego (k. 117-118 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych sądowych

z zakresu ortopedii, neurologii, medycyny pracy, onkologii i chirurgii naczyniowej. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej i bezpośrednio badanie przez lekarzy, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę medyczną oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd uznał, że opinia wykonana przez biegłego sądowego onkologa nie miała żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ, jak się okazało, odwołująca nie cierpiała na schorzenia natury onkologicznej. Zdaniem Sądu opinie pozostałych powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonej. Treść oraz wnioski wynikające z wydanych opinii pozostawały ze sobą zbieżne w kontekście stwierdzającym, że odwołująca

nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Biegli co prawda wskazali na wielość czynników powodujących występowanie u odwołującej całkowitej niezdolności do pracy, jednak stan zdrowia nie dawał podstaw do uznania jej schorzeń za będących w związku

z wypadkiem przy pracy. Biegli stwierdzili jednocześnie, że prawa ręka K. B. (1) nie jest całkowicie bezużyteczna, a pogorszenie jej stanu na skutek krytycznego niedokrwienia kończyn dolnych wymagających leczenia operacyjnego, nastąpiło najprawdopodobniej w 2015 r.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. B. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 lutego 2016 r., znak: (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Sąd zważył, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia

30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1242 j.t. – obowiązujący

na dzień wydania zaskarżonej decyzji) zwanej dalej „ustawą wypadkową”. Przy czym w sprawie nie było sporne, że ubezpieczona uległa wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy. Oś sporu wyznaczało tylko i wyłącznie

ustalenie, czy odwołująca jest całkowicie czy nadal częściowo niezdolna do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy.

Stosownie bowiem do art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej „renta z tytułu niezdolności do pracy” przysługuje - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera natomiast przepis art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j. t. – obowiązujący na dzień wydania zaskarżonej decyzji) zwanej dalej „ustawą rentową”, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 13 ustawy rentowej, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004 r., Nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd dysponując tak zgromadzonym materiałem dowodowym, a przede wszystkim mając na uwadze dostępną dokumentację medyczną, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych celem ustalenia stanu zdrowia odwołującej. Sąd zważył, że opiniujący w sprawie biegły sądowy z zakresu onkologii uznał, że odwołująca jest osobą zdolną do pracy. Natomiast biegli sądowy z zakresu ortopedii, neurologii, chirurgii naczyniowej i medycyny pracy stwierdzili, że niezdolność do pracy ubezpieczonej ma charakter całkowity, ale nie jest związana z wypadkiem przy pracy. Sąd na potrzeby niniejszej sprawy dokonał rozważań dotyczących wszystkich opinii sądowych i doszedł do przekonania, że opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii, chirurgii naczyniowej i medycyny pracy zasługiwały na uwzględnienie, gdyż odnosiły się w swojej treści do aktualnych schorzeń odwołującej, które mają najistotniejszy wpływ na jej zdolność do wykonywania pracy. Dodatkowo biegli wydając przedmiotowe opinie mieli również na uwadze predyspozycje badanej do możliwości wykonywania pracy w przyszłości. Biegli sądowi ww. specjalności prawidłowo wykonali swoje czynności, a treść oraz wnioski zawarte w opiniach w sposób niebudzący wątpliwości Sądu zostały zredagowane. Zdaniem Sądu orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy mającej charakter trwały, lecz niepowstałej na skutek wypadku przy pracy mającego miejsce w 1970 r. odpowiada stanowi zdrowia odwołującej na

datę wydania decyzji. Należy mieć na uwadze, że charakter schorzeń odwołującej nasilił się dopiero w 2015 r. i nie miał żadnego związku z wypadkiem przy pracy. Sąd zważył, że odwołująca występując ze stosownym wnioskiem do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych żądała przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wobec powyższego uznanie ubezpieczonej przez organ rentowy, a następnie przez biegłych sądowych za całkowicie niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia jest niewystarczające do przyznania jej prawa do pobierania przedmiotowego roszczenia. Ponadto Sąd doszedł do przekonania, że odwołująca na rozprawie w dniu 5 października 2017 r. nie zgłosiła żadnych nowych wniosków dowodowych ani nie złożyła zastrzeżeń do ostatniej opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., jak w sentencji.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Renata Gąsior

(...)